

Kerstin Gierová

Zelená ako smaragd

Láska naprieč storočiami

COLD
BOO

Drahokamy 3: Zelená ako smaragd

Vyšlo aj v tlačovej podobe

Objednať môžete na
www.cooboo.sk
www.albatrosmedia.sk

Kerstin Gierová
Drahokamy 3: Zelená ako smaragd – e-kniha
Copyright © Albatros Media a. s., 2020

Všetky práva vyhradené.
Žiadna časť tejto publikácie nesmie byť rozširovaná
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

ALBATROS **MEDIA**

Kerstin Gierová
Zelená
ako smaragd

Kerstin Gierová

Zelená ako smaragd

COO
BOO

*Pre všetky dievčatá s marcipánovými srdcami na svete.
(A mám na mysli skutočne všetky dievčatá.
Ten pocit je totiž stále rovnaký bez ohľadu na to,
či máme 14 alebo 41 rokov.)*

*Nádej s krídlami z páperia
v duši má miesto dané.
Melódiu bez slov spieva si
a nikdy neprestane.*

Emily Dickinsonová

Prológ

Belgravia, Londýn

3. júl 1912

„Z toho bude škaredá jazva,“ vyhlásil lekár bez toho, aby zdvihol hlavu.

Paul sa krivo usmial. „Nuž, v každom prípade lepšie ako amputácia, ktorú predpovedala tuto pani Ustráchaná.“

„Veľmi smiešne!“ vyprskla naňho Lucy. „*Nie* som ustráchaná, a *ty... pán Príšerne Lahkovážny*, nevtipkuj! Dobre vieš, ako rýchlo sa také rany dokázu infikovať. Človek môže byť rád, keď v týchto časoch ostane vôbec nažive: žiadne antibiotiká široko-ďaleko a všetci lekári sú neznalí fušeri!“

„Tak to vám veľmi pekne ďakujem,“ ozval sa lekár, kým natieral čerstvo zašitú ranu hnedou pastou. Príšerne to páľilo a Paul len s námahou potlačil grimasu. Dúfal, že nezafúľal leňošku lady Tilneyovej.

„Veď vy za to nemôžete.“ Paul postrehol, že Lucy sa veľmi usilovala, aby znela prívetivejšie, dokonca sa pokúsila o úsmev. O dosť nahnevaný úsmev, ale aj snaha sa počíta. „Som presvedčená, že ste urobili všetko, čo bolo vo vašich silách,“ skonštatovala.

„Doktor Harrison je najlepší,“ uistila ju rýchlo lady Tilneyová.

„A jediný...“ zamrmal Paul. Zrazu sa ho zmocnila neuveriteľná únava. V sladkastom nápoji, ktorý mu podal lekár, musel byť liek na spanie.

„Predovšetkým ten najdiskrétnejší,“ doplnil doktor Harrison. Ovinul Paulovo rameno snehobielym obvázom. „A ak mám byť úprimný, neviem si predstaviť, že rezné a bodné rany sa budú o osemdesiat rokov ošetrovať inak, než ako som to urobil ja.“

Lucy sa zhlboka nadýchla a Paul už tušil, čo bude nasledovať. Z vysokého vypnutého účesu sa jej uvoľnil prameň a bojovne si ho založila za ucho. „V podstate možno nie, ale ak baktérie... Teda, to sú také jednobunkové organizmy, čo...“

„Prestaň, Lucy!“ skočil jej do reči Paul. „Doktor Harrison určite vie, čo sú baktérie!“ Rana ho stále hrozne páliła a súčasne sa cítil taký unavený, že by najradšej zavrel oči a jednoducho si trochu zdriemol. No to by Lucy rozrušilo ešte viac. Hoci jej modré oči sršali zlosťou, skrývali sa v nich iba starosti a za nimi niečo ešte horšie – strach. Kvôli nej na sebe nesmel dať poznať ani zlý zdravotný stav, ani vlastné zúfalstvo. Preto jednoducho hovoril ďalej. „Veď sa nenachádzame v stredoveku, ale v dvadsiatom storočí, storočí priekopníckych objavov. EKG vynašli už dávno, pár rokov je známy i pôvodca syfilisu a aj spôsob, ako túto chorobu liečiť.“

„Ale čo, niekto dával na výučbe mystérií dobrý pozor.“ Zdalo sa, že Lucy každú chvíľu vybuchne. „Výborne!“

„A minulý rok dostala Marie Curie Nobelovu cenu za chémiu,“ zapojil sa aj doktor Harrison.

„A čo vlastne vynašla? Atómovú bombu?“

„Niekedy si hrozne nevzdelaná. Marie Curie objavila rádio...“

„Ach, drž *zobák!*“ Lucy si prekrížila ruky a upierala na Paula zlostné oči. Karhavý pohľad lady Tilneyovej si vôbec nevšimla.

„Svoje prednášky si momentálne môžeš strčiť, vieš kam! Mohol si zomrieť! Prezradíš mi, ako by som túto katastrofu odvrátila bez teba?“ Na tomto mieste sa jej zlomil hlas. „Alebo ako by som mohla bez teba ďalej žiť?“

„Je mi to ľúto, princezná.“ Nemala ani potuchy, *ako* mu to bolo ľúto.

„Pcha!“ vyhrŕkla Lucy. „Nemusíš nasadiť ten zronený psí pohľad.“

„Zaoberať sa tým, čo by mohlo byť, je zbytočné, dieťa moje,“ pokrútila hlavou lady Tilneyová, kým pomáhala doktorovi Harrisonovi s odkladaním pomôcok do lekárskej brašny. „Všetko sa predsa dobre skončilo. Paul mal šťastie v nešťastí.“

„Iba preto, že sa to mohlo skončiť aj horšie, neznamená to, že sa to skončilo dobre!“ zvolala Lucy. „Vôbec sa to neskončilo dobre!“ Oči sa jej zaliali slzami a pohľad na ňu Paulovi takmer zlomil srdce. „Už sme tu tri mesiace a nedosiahli sme nič z toho, čo sme si naplánovali, práve naopak: všetko sme iba zhoršili! Konečne sme získali tie prekliate papiere a Paul ich jednoducho pustí z ruky!“

„To bolo možno trochu unáhlené.“ Položil si hlavu na vankúš. „V tom okamihu som však mal pocít, že robím správnu vec.“ A to preto, lebo mu práve dýchala na chrbát smrť. Veľa nechýbalo a kord lorda Alastaira by s ním urobil krátky proces. To sa však Lucy nesmela v žiadnom prípade dozvedieť. „Keby sme mali Gideona na našej strane, mali by sme ešte šancu. Len čo si tie papiere prečíta, pochopí, o čo nám ide.“ *Hádam.*

„Ale my sami presne nevieme, čo sa v tých papierocho píše! Možno sú zašifrované alebo... Ach, veď ty ani nevieš, čo si vlastne Gideonovi dal,“ podotkla Lucy. „Lord Alastair ti mohol podstrčiť hocičo: staré účty, ľúbostné listy, prázdne papiere...“

Aj to Paulovi dávno napadlo, ale čo sa stalo, stalo sa. „Niekedy musí byť človek jednoducho optimista,“ zamrmľal a prial si, aby sa tento výrok vzťahoval aj naňho. No viac ako myšlienka, že dal Gideonovi bezcenné papiere, ho mučila predstava, že chlapec by sa mohol s tými dokumentmi rozbehnúť rovno za grófom Saint Germainom. To by znamenalo, že pustil z ruky ich jediné eso v rukáve. Ale Gideon povedal, že ľúbi Gwendolyn, a spôsob, akým to povedal, bol akosi... presvedčivý.

„Sľúbil mi to,“ chcel dodať Paul, no z jeho úst vyšlo iba nepočuteľné šepkanie. Navyše by klamal. Gideonovu odpoveď už nepočul.

„Spolupracovať s florentskou alianciou bol hlúpy nápad,“ zachytil Lucine slová. Zavrel oči. Nech mu dal doktor Harrison čokoľvek, účinkovalo to poriadne rýchlo.

„Áno, viem, viem,“ pokračovala Lucy. „Bol to *môj* hlúpy nápad. Mali sme to vziať do vlastných rúk.“

„Vy predsa nie ste žiadni vrahovia, dieťa moje,“ ozvala sa lady Tilneyová.

„Je z morálneho hľadiska nejaký rozdiel medzi tým, keď človek niekoho sám zabije, a tým, keď si tú vraždu iba objedná?“ Lucy si sťažka vzdychla, a hoci jej lady Tilneyová energicky oponovala (*Dievča, nehovor také veci! Veď vy ste si žiadnu vraždu neobjednali, iba ste odovzdali pár informácií!*), jej slová zneli zúfalo: „Zbabrali sme všetko, čo sme len mohli, Paul. Za tie tri mesiace sme iba premrhali kopu času a peňazí lady Margret – a navyše sme do celej záležitosti zatiahli priveľa ľudí.“

„Sú to peniaze lorda Tilneya,“ opravila ju lady Tilneyová. „Žasla by si, keby si vedela, za čo ich inak vyhadzuje. Dostihy a tanečnice sú to najneškodnejšie – tú trošku, čo si vezmem pre našu vec, si ani nevšímne. A keby aj, je hádam aspoň taký džentlmen, že sa o tom ani slovom nezmieni.“

„A podľa mňa by bola škoda, keby ste ma do toho nezatiahli,“ uisťoval všetkých doktor Harrison a uškrnul sa. „Práve som začal považovať svoj život za dosť nudný. Napokon, človek nestretáva každý deň cestovateľov v čase, čo prišli z budúcnosti a vedia všetko lepšie. A medzi nami: štýl, akým riadia páni de Villiersovci a Pinkertonovci-Smytheovci lôžu, priam núti človeka k tajnej rebélii.“

„Rozhodne,“ prisvedčila lady Tilneyová. „Ten samolúbby Jonathan sa vyhrážal svojej žene, že ju zamkne doma, ak bude aj naďalej sympatizovať so sufražetkami.“ Na-

podobnila namrzený mužský hlas: „*Čo bude nasledovať? Volebné právo pre psy?*“

„Nuž, preto ste sa mu aj vyhrážali fackou,“ dodal doktor Harrison. „Mimochodom, to bola konečne čajová párty, na ktorej som sa nenudil.“

„Ale tak to predsa vôbec nebolo. Povedala som iba to, že nemôžem zaručiť, čo urobí moja pravá ruka, ak bude pokračovať v takých nekvalifikovaných vyhláseniach.“

„Ak bude pokračovať *v tých nezmysloch*, bolo presné znenie,“ opravil ju doktor Harrison. „Viem to presne, lebo to na mňa urobilo neuveriteľný dojem.“

Lady Tilneyová sa zasmiala a podala lekárovi ruku. „Odprevaďm vás k dverám, doktor Harrison.“

Paul sa pokúšal otvoriť oči a posadiť sa, aby sa poďakoval lekárovi. Ani jedno, ani druhé sa mu nepodarilo. „Ďa... jem,“ zamumlal z posledných síl.

„Čo ste mu to dali, dočerta?“ zavolala Lucy za doktorom Harrisonom.

Otočil sa vo dverách. „Iba pár kvapiek morfiovej tinktúry. Úplne neškodnej!“

Lucin pobúrený výkrik už Paul nepočul.

Zo záznamov Strážcov
30. marec 1916

Heslo dňa: *Potius sero quam numquam.*
(Livius)

Keďže podľa našich zdrojov v tajnej službe bude Londýn v nasledujúcich dňoch opäť pod paľbou náletov nemeckej námornej eskadry, rozhodli sme sa okamžite postupovať podľa prvého stupňa bezpečnostného protokolu. Chronograf bude na neurčitý čas umiestnený do dokumentačnej miestnosti a lady Tilneyová, môj brat Jonathan a ja budeme odtiaľ spolu elapsovať, aby sme skrátili celkový čas venovaný tejto záležitosti na tri hodiny denne. Cesty do 19. storočia by v tejto miestnosti nemali predstavovať žiadne problémy: v nočných hodinách sa tam ľudia zdržiavali iba zriedka a v záznamoch sa nespomína návšteva z budúcnosti, preto môžeme vychádzať z toho, že si našu prítomnosť nikdy neušimli. Ako sa dalo očakávať, lady Tilneyová sa zdráhala zmeniť svoje zvyky a podľa vlastných slov „nenachádzala v našej argumentácii žiadnu logiku“, napokon sa však musela podvoliť rozhodnutiu veľmajstra. Vojnové časy si jednoducho vyžadujú mimoriadne opatrenia.

*Elapsovanie dnes popoludní do roku 1851 prebiehalo
prekvapujúco pokojne, možno preto, že moja starostlivá
manželka nám k čaju upiekla svoj vynikajúci koláč
a vyhli sme sa témam ako volebné právo pre ženy, ktoré
pri iných príležitostiach viedli k prudkým debatám.
Lady Tilneyová síce veľmi ľutovala, že nemôžeme ísť
na svetovú výstavu do Hyde Parku, ale keďže sme nad
tým tiež vyjadrili ľútosť, rozhovor sa nezvrhol na hádku.
No v návrhu, aby sme si od zajtra krátili čas pokrom,
sa znova ukázala jej excentrická stránka.*

*Dnešné počasie: jemné mrholenie pri jarných
16 stupňoch Celzia.*

Správa: Timothy de Villiers, Vnútorňý kruh

1.

Špička meča mi mierila rovno na srdce a oči môjho vraha boli hrozivé čierne diery, ktoré zhltnú všetko, čo sa k nim priblížilo. Vedela som, že mu neuniknem. Ťažkopádne som o pár krokov cúvla.

Ten muž ma nasledoval. „Znesiem z povrchu zemského to, čo sa Bohu protiví! Zem nasiakne tvojou krvou!“

Na jazyku som mala minimálne dve pohotovité námietky voči tým pateticky zachrčaným slovám (*Zem nasiakne - HALÓ? Podlaha je dlaždicová!*), no pre paniku sa mi nepretisli cez pery. Ten muž aj tak nevyzeral, že by v tejto situácii dokázal oceniť môj humor. Alebo že by vôbec oceňoval humor.

Tackavo som ešte o krok cúvla a chrbtom som narazila do steny. Môj protivník sa hlasno zasmial. No dobre, možno mal predsa len zmysel pre humor, ibaže iný ako ja.

„Teraz zomrieš, démon!“ zvolal a bez okolkov zapichol meč do mojej hrude.

S výkrikom som sa prebrala. Kúpala som sa v pote a srdce ma bolelo, akoby ho skutočne prevrátila čepeľ. Aký hrozný sen! Ale – môžem sa čudovať?

Po udalostiach včerajšieho dňa (a toho pred ním) sa nedalo očakávať, že sa pohodlne zakrútim do paplóna

a budem spať ako zabitá. Neželané myšlienky sa mi plazili v hlave ako rozbujnené mäsožravé rastliny. *Gideon všetko iba predstieral. Neľúbí ma.*

Pravdepodobne nemusí urobiť takmer nič, aby sa mu dievčenské srdcia samy odovzdávali, počula som znova a znova grófa Saint Germaina a jeho jemný, hlboký hlas. A: *Nič nemožno predpovedať ľahšie ako reakciu zamilovanej ženy.*

Nuž, a ako zareaguje zamilovaná žena, keď sa dozvie, že ju oklamali a zmanipulovali? Správne: celé hodiny pretelefonuje so svojou najlepšou kamoškou, aby potom strávila bezsennú noc v tme a kládla si otázku, prečo podľahla takému týpkovi, dočerta, a súčasne si od túžby išla vyplakať oči z hlavy... Skutočne sa to dá veľmi ľahko predpovedať.

Svietiace čísla na budíku vedľa mojej postele ukazovali 3.10, čo znamenalo, že som predsa len zadriemala a pospala si dokonca viac než dve hodiny. A niekto – asi mama – musel vojsť dnu a zakryť ma. Spomínala som si iba na to, ako som sa s ohnutými kolenami skrčila na posteli a načúvala príliš rýchlemu búšeniu svojho srdca.

Je vlastne zvláštne, že zlomené srdce stále dokáže biť.

„Mám pocit, akoby ho tvorili iba červené úlomky s ostrými hranami, ktoré ma zvnútra rozpárajú a čoskoro vykrvácam!“ snažila som sa Leslie opísať stav svojho srdca (okej, znelo to minimálne rovnako pateticky ako tie reči chrtiaceho individua z môjho sna, ale pravda je niekedy gýčová).

Leslie súcítne poznamenala: „Viem presne, ako sa cítiš. Keď ma Max pustil k vode, tiež som si najprv myslela, že

zomriem od žiaľu. A to na zlyhanie viacerých orgánov. Lebo na všetkých tých výrazoch je kúsok pravdy: láska je slepá, udrie ti na mozog, zlomí ti srdce, najprv ide cez žalúdok, aby ti... ehm... potom ležala v žalúdku... Ale, po prvé, prejde to, po druhé, nie je to také beznádejné, ako sa ti zdá, a po tretie, tvoje srdce nie je zo skla.“

„Z kameňa, nie zo skla,“ opravila som ju vzlykajúc. „Moje srdce je drahokam, ktorý Gideon roztrieštil na tisíc kúskov, presne ako vo vízii tety Maddy.“

„Znie to síce skvele, ale – nie! Srdcia bývajú v skutočnosti z úplne iného materiálu. To mi môžeš veriť.“ Leslie si odkašľala a nasadila slávnostný tón, akoby sa mi práve chystala prezradiť najväčšie tajomstvo svetových dejín: „Ide o omnoho odolnejší, nerozbitný a opätovne formovateľný materiál. Vyrobený podľa tajnej receptúry.“

Znova si odkašľala, aby zvýšila napätie. Automaticky som zatajila dych. „*Marcipán!*“ vyhlásila Leslie.

„Marcipán?“ Na krátky okamih som prestala nariekať a musela som sa uškrnúť.

„Áno, marcipán!“ zopakovala Leslie smrteľne vážne. „Ten dobrý s vysokým obsahom mandlí.“

Takmer som sa zachichotala. Potom som si však spomenula, že som to najnešťastnejšie dievča na svete, a zasmrkala som: „Keď je to tak, potom Gideon *odhryzol* kúsok z môjho srdca! A obhryzkal aj celú čokoládu okolo neho. Mala si vidieť jeho pohľad, keď...“ Kým som začala odznova, Leslie si nahlas vzdychla.

„Gweny, vravím to ozaj nerada, ale tvoj nárek nikomu nepomôže. Musíš prestať!“

„Veď ja to nerobím naschvál,“ uisťovala som ju. „Jednoducho musím nepretržite plakať. V jednej minúte som to najšťastnejšie dievča na svete, a on mi potom povie, že...“

„Okej, Gideon sa zachoval ako totálny hnusák,“ skočila mi Leslie rýchlo do reči. „Aj keď nevieme prečo. Prečo by mali byť zaľúbené dievčatá ľahšie ovládateľné? Haló, kde sme? Zaľúbené dievčatá sú ako tikajúce časované bomby. Človek nikdy nevie, čo urobia nabudúce. Gideon a jeho šovinistický kamoš gróf sa v tomto kolosálne seklí.“

„Fakt som si myslela, že ma ľúbi. Že to celé iba predstieral, je také...“ *Podľa? Kruté?* Žiadne slovo to podľa mňa nedokázalo dostatočne opísať.

„Ach, zlatko! Za iných okolností by si sa, pre mňa, za mňa, mohla ešte celé týždne utápať v žiali. Ale to si momentálne nemôžeš dovoliť. Energiu potrebuješ na iné veci. Napríklad na prežitie.“ Leslie znela nezvyčajne prísne. „Takže sa láskavo vzchop!“

„Aj Xemerius mi to už povedal. Skôr ako sa vyparil a nechal ma samu.“

„Tá neviditeľná malá príšerka má pravdu! Musíme si zachovať jasnú hlavu a zhromaždiť všetky fakty. Fuj, čo je to? Počkaj, musím otvoriť okno, Bertie si hrozne prdol, nech neupadnem do bezvedomia... Zlý pes! Kde som prestala? Áno, presne tak, musíme zistiť, čo tvoj starý otec ukryl vo vašom dome.“ Potom o čosi piskľavejším hlasom dodala: „Raphael sa podľa mňa ukázal ako pomerne užitočný. Možno nie je až taký blbý, ako by si človek mohol myslieť.“

„Ako by si si ty mohla myslieť.“ Raphael bol Gideonov mladší brat, ktorý nedávno začal chodiť na našu školu. Zistil, že hádanka, ktorú mi zanechal dedko, predstavuje zemepisné súradnice. A tie nás zaviedli rovno k nášmu domu. „Nesmierne by ma zaujímalo, koľko toho Raphael vie o tajomstvách Strážcov a Gideonovom cestovaní v čase.“

„Pravdepodobne viac, ako by sa dalo predpokladať,“ odvetila Leslie. „V každom prípade mi ani náhodou nezhltol historku o tom, že hry s riešením záhad sú v Londýne práve posledný hit.“ Nakrátko sa odmlčala. „Má dosť pekné oči.“

„Rozhodne.“ Tie oči boli ozaj veľmi pekné, čo mi pripomenulo, že Gideon má také isté. Zelené a lemované hustými čiernymi mihalnicami.

„Niežeby na mňa nejako zapôsobili, len konštatujem...“

Zaľúbil som sa do teba. Gideon mi to celkom vážne povedal a hľadel mi pritom rovno do očí. A ja som naňho zízala a verila mu každé slovo! Opäť mi začali tiecť slzy a ledva som počúvala, čo Leslie vraví.

„... ale dúfam, že sa tam nachádza dlhý list alebo nejaký denník, v ktorom ti starý otec vysvetlí všetko, čo ti ostatní zamlčali, a možno aj trochu viac. Potom by sme už nemuseli tápať v tme a konečne by sme vyhúťali poriadny plán...“

Také oči by mali byť zakázané. Alebo by sa mal prijať zákon, že chlapci s peknými očami by smeli pobežovať po svete iba so slnečnými okuliarmi. Navyše, na vyváženie by mohli mať uši odstavajúce ako plachty...

„Gwenny? Ty zase plačeš?“ Leslie teraz znela presne ako pani Counterová, naša zemepisárka, keď jej človek oznámil, že si zabudol napísať domácu úlohu. „Zlatko, to nie je dobré! Nesmieš sa tou drámou toľko zaoberať, to je, akoby si si v hrudi stále otáčala zapichnutú dýku! Potrebujeme...“

„... si zachovať chladnú hlavu! Máš pravdu.“ Musela som sa veľmi premáhať, no pokúsila som sa vyhnúť si z hlavy spomienku na Gideonove oči a vložiť si do hlasu trochu optimizmu. To som bola Leslie dlžná. Napokon, ona ma ako jediná bez výhovoriek už celé dni podporovala. Kým položila, musela som jej ešte bezpodmienečne povedať, aká som rada, že ju mám. (Hoci som sa znova trochu rozplakala, tentoraz od dojatia.)

„Aj ja som rada, že ťa mám!“ uistila ma Leslie. „Aký nudný by bol bez teba môj život!“ Keď krátko pred polnocou zložila, pár minút som sa skutočne cítila lepšie, no teraz, desať minút po tretej, by som jej rada znova zavolať a celé si to ešte raz prebrala.

V podstate som nemala plačlivú povahu, ibaže po prvý raz som zažívala nešťastnú lásku. Takú skutočnú. Taký druh, čo naozaj bolí. Všetky ostatné veci ustúpili ďaleko do úzadia. Dokonca aj prežitie som odsunula na vedľajšiu koľaj. Úprimne povedané: myšlienka na smrť nebola v tomto okamihu vôbec nepríjemná. Napokon, nezomrela by som na zlomené srdce ako prvá a nachádzala by som sa v skvelej spoločnosti: malá morská víla, Júlia, Pocahontas, dáma s kaméliami, madam Butterfly – a teraz aj ja, Gwendolyn Shepherdová. Dobré na tom bolo, že

drámu s dýkou by som si mohla ušetriť – cítila som sa tak hrozne, že som sa asi už dávno musela nakaziť tuberkulózou. Taká smrť bývala omnoho malebnejšia. Bledá a krásna ako Snehulienka by som ležala vo svojej posteli s vlasmi rozprestretými na vankúši. Gideon by si kľakol vedľa mňa a trpko by oľutoval svoje činy, kým by som šepotala svoje posledné slová...

Ale ešte predtým som nutne musela ísť na záchod.

Mätový čaj s kopou cukru a citrónom sa považoval v našej rodine za všeliek na každé trápenie, a tak som vypila celú kanvičku. Len čo som vošla do domu, moja mama si hneď všimla, že nie som v poriadku. To ani nebolo umenie, veď som od toľkého plaču vyzerala ako albínsky králik. Určite by mi neskočila na to, že som počas jazdy z hlavného sídla Strážcov domov musela v limuzíne krájať cibuľu – čo mi Xemerius odporučil ako výhovorku.

„Urobili ti niečo tí prekliati Strážcovia? Čo sa stalo?“ opýtala sa a podaril sa jej majstrovský kúsok, aby vyzerala súcitne a zároveň neskutočne zlostne. „Ja toho Falka zabijem, keď...“

„Nikto mi nič neurobil, mami,“ náhlila som sa s uistením. „A nič sa nestalo.“

„Neuverí ti! Prečo si nepovedala to s cibuľou? Nikdy nedáš na mňa.“ Xemerius dupal a škrabkal pazúrmí po dlážke. Malý kamenný vodný chrlič bol démon s veľkými ušami, netopierími krídlami, dlhým šupinatým dračím chvostom a dvoma rohmi na hlave, ktorá sa podobala mačacej. Nanešťastie bol iba spolovice taký rozkošný, ako vyzeral, a, žiaľ, nikto okrem mňa nemohol počuť jeho

bezočivé poznámky a oponovať mu. To, že som videla démonické chrliče a iných duchov a mohla s nimi od raného detstva hovoriť, bola iba jedna z bizarných vlastností, s ktorými som musela žiť. Tá druhá bola ešte bizarnejšia a dozvedela som sa o nej iba pred dvoma týždňami: patrila som totiž do – *tajného* – kruhu dvanástich cestovateľov v čase a denne som si na pár hodín musela odskočiť niekam do minulosti. Táto časocestovateľská kliatba... Pardon: *tento dar* mal pôvodne postihnúť moju sesternicu Charlotte, ktorá sa na to hodila omnoho lepšie, no napokon vysvitlo, že tým šťastlivcom som ja. Čo mi malo byť jasné už od začiatku, lebo to ja som si vždy vytiahla čierneho Petra. Teda... v prenesenom zmysle slova. Keď sme si v škole robili tajného Santu, vždy som si vytiahla lístok s menom učiteľky (a čo môže človek, prosím pekne, darovať učiteľke), keď som mala lístky na koncert, určite som ochorela (alternatívne počas prázdnin), a keď som chcela vyzeráť mimoriadne pekne, urobila sa mi na čele vyrážka, veľká ako tretie oko. Cestovanie v čase sa síce možno na prvý pohľad nedalo porovnať s vyrážkami a možno znelo dokonca ako niečo závideniahodné alebo veselé, no opak bol pravdou. Bolo oveľa nepríjemnejšie, nebezpečnejšie a človek mal z neho iba nervy. A nesmiem zabudnúť: keby som nezdedila ten blbý dar, nikdy by som nespoznala Gideona, čo znamená, že moje srdce – či už z marcipánu, alebo nie – by bolo ešte celé. Ten hnusák bol totiž jedným z dvanástich cestovateľov v čase. Jedným z mála, ktorí ešte žijú. Ostatných bolo možné stretnúť iba v minulosti.

„Ty si plakala,“ skonštatovala moja mama triezvo.

„Vidíš!“ zvolal Xemerius. „Teraz ťa bude žmýkať ako citrón a ani na sekundu ťa nespustí z očí, a tak z hľadania pokladu nebude nič.“

Vystrúhala som grimasu, aby som mu naznačila, že dnes v noci určite nemám chuť hľadať poklad. Tak sa totiž dávajú najavo veci neviditeľným priateľom, ak človek nechce, aby ho ostatní považovali za blázna, keď sa zhovára so vzduchom.

„Povedz, že si skúšala svoj obranný sprej a že si si ho omylom strekla do očí,“ zakrákal vzduch.

No na klamanie som bola príliš unavená. Uplakanými očami som sa pozrela na mamu a jednoducho som to skúsila s pravdou. Hoci s medzerami. „Ide iba o to... Necítim sa dobre, lebo... Ide o dievčenskú záležitosť, vieš?“

„Ach, miláčik...“

„Keď sa porozprávam s Leslie, hneď mi bude lepšie.“

Na moje a Xemeriovo veľké ohromenie sa mama s týmto vysvetlením uspokojila. Uvarila mi čaj, kanvičku s mojou obľúbenou bodkovanou šálkou postavila na nočný stolík, pohladila ma po hlave a nechala ma na pokoji. Dokonca si odpustila aj zvyčajné hlásenia o čase (*Gwen! Už je desať, telefonuješ už štyridsať minút! Veď sa predsa uvidíte zajtra v škole!*). Niekedy bola fakt tá najlepšia mama na svete.

S povzdychom som si prehodila nohy cez okraj postele a ťapkala som do kúpeľne. Ovanul ma studený prúd vzduchu.

„Xemerius? Si tu?“ spýtala som sa polohlasne a hmatkala som po vypínači.

„Možno.“ Xemerius visel dolu hlavou z lampy na chodbe a hojdal sa. Zažmurkal do svetla. „Iba ak sa znova nepremeníš na izbovú fontánu!“ Jeho hlas bol vysoký a plačlivý, ako keby ma – bohužiaľ dosť výstižne – napodobňoval. „*A potom povedal* netuším, kam tým smeruješ, *a potom som ja povedala* áno alebo nie *a on na to odvetil* áno, ale, prosím... prestaň plakať...“ Teatrálne si vzdychol. „Dievčatá sú skutočne tým najnáročnejším druhom ľudí, aký existuje. Hneď po finančných úradníkoch na dôchodku, predavačkách v obchodoch s pančuchami a predsedoch záhradkárskych spolkov.“

„Za nič neručím.“ Šepkala som, aby som neprebudila zvyšok rodiny. „Najlepšie bude, ak sa nebudeme rozprávať o *ved' vieš kom*, lebo inak... nuž... by sa opäť mohla zapnúť izbová fontána.“

„Aj tak už nemôžem počúvať jeho meno. Nepôjdeme robiť konečne niečo zmysluplné? Napríklad hľadať poklad?“

Spánok by bol možno zmysluplnejší, ale bohužiaľ som bola opäť svieža ako rybička. „Pre mňa, za mňa, môžeme začať hľadať. Ale najprv sa pôjdem zbaviť čaju.“

„Čo?“

Ukázala som na dvere kúpeľne.

„Ach tak,“ došlo Xemeriovi. „Počkám ťa tu.“

V zrkadle v kúpeľni som vyzerala omnoho lepšie, ako som čakala. Po tuberkulóze ani stopy, bohužiaľ. Iba viečka som mala trochu napuchnuté, akoby som si na ne naniesla priveľa ružových tieňov.

„Kde si bol vlastne celý čas, Xemerius?“ opýtala som sa, keď som sa vrátila na chodbu. „Nie náhodou u...?“

„U koho?“ Xemerius sa rozhorčil. „Hádam sa ma nepýtaš na toho, koho meno sa nesmie vysloviť!“

„Hm, áno.“ Veľmi rada by som vedela, čo Gideon robil večer. Aká vážna bola rana na jeho ramene? Hovoril možno s niekým o mne? Niečo ako: *To je veľké nedorozumenie. Samozrejme, že ľúbim Gwendolyn. Nikdy som nič nepredstieral.*

„Nie, nie, na to ti neskočím.“ Xemerius rozprestrel krídla a zletel na podlahu. Keď sedel pred mnou, siahla mi ledva nad kolená. „Vôbec som nebol preč. Dôkladne som sa obzeral po dome. Ak niekto dokáže nájsť ten poklad, som to ja. Keďže nikto z vás nevie prechádzať cez steny. Alebo sa prehrabávať v zásuvkách tvojej starej mamy bez pristihnutia.“

„Neviditeľnosť musí mať predsa aj nejaké výhody,“ prisvedčila som a odpustila si komentár, že Xemerius by sa nemohol hrabať v ničom, lebo svojimi duchárskymi pazúrami by neotvoril žiadnu zásuvku. Ani jeden duch, ktorého som doteraz spoznala, nebol schopný hýbať predmetmi. Väčšina z nich nezvládla spôsobiť ani studený závan vzduchu. „Ale vieš, že nehľadáme poklad, ale iba nejakú indíciu od môjho starého otca, ktorá nám má nejakú pomôcť.“

„Dom je fakt plný krámov, ktoré by mohli byť pokladmi,“ pokračoval Xemerius nerušene. „Steny na prvom poschodí sú šťastí dvojité, medzi nimi sa nachádzajú chodby. Sú také úzke, že určite neboli postavené pre ľudí s tučným zadkom.“

„Naozaj?“ Tie chodby som zatiaľ neobjavila. „Ako sa dá do nich dostať?“

„Vo väčšine izieb dvere jednoducho prekryli tapetami, ale jeden vchod sa stále nachádza v skrini tvojej prate-ty a ďalší sa skrýva za masívnym príborníkom v jedál-ni. A v knižnici klasicky za otáčacím regálom. Mimocho-dom, z knižnice vedie aj cesta k schodisku v byte pána Bernharda a ďalšia nahor na druhé poschodie.“

„To by vysvetľovalo, prečo sa pán Bernhard dokáže zja-viť z ničoho nič,“ zamrmlala som.

„To ešte nie je všetko: vo veľkej komínovej šachte v ste-ne smerom k domu číslo osemdesiattri sa nachádza reb-rík, po ktorom sa dá vyliezť až na strechu. Z kuchyne sa už do šachty dostať nedá, tam bol kozub zamurovaný, no v skrini na konci chodby na prvom poschodí stále exis-tuje príklop, dosť veľký aj pre Santa Clausa. Alebo vášho záhadného majordóma.“

„Alebo pre kominára.“

„A v pivnici!“ Xemerius sa tváril, akoby moju poznám-ku nepočul. „Vedia vaši susedia, že k nim od vás vedú tajné dvere? A že pod ich pivnicou sa nachádza ešte jed-na pivnica? No ak tam človek chce niečo hľadať, nesmie sa báť pavúkov.“

„Preto sa radšej pustíme do hľadania inde,“ vyhlásila som rýchlo a celkom som zabudla šepkať.

„Keby sme vedeli, čo hľadáme, bolo by to, samozrejme, jednoduchšie.“ Xemerius sa poškrabal zadnou labou na brade. „Takto to môže byť v podstate všetko: vypchatý krokodíl v tajnom podkroví, fľaša škótskej whisky za kni-hami v knižnici, zväzok listov v tajnej zásuvke sekretára tvojej prate-ty, debna, čo stojí v dutine v múre...“

„Debna v múre?“ prerušila som ho. A máme v dome aj tajné podkrovie?

Xemerius prikývol. „Och, myslím, že si zobudila svojho brata.“

Otočila som sa. Môj dvanásťročný brat Nick stál vo dverách svojej izby a oboma rukami si prehrabol strapaté ryšavé vlasy. „S kým sa to rozprávaš, Gwenny?“

„Je hlboká noc,“ zašepkala som. „Vráť sa do postele, Nick.“

Nick sa na mňa nerozhodne pozrel a doslova som videla, ako je s každou sekundou čulejší. „O čo ide s tou debnou v múre?“

„Ja... Chcela som ju pohľadať, ale radšej s tým počkám, kým sa rozvidnie.“

„Hlúposť!“ protirečil mi Xemerius. „V tme vidím... povedzme, že ako sova. Navyše, keď budú všetci hore, ťažko budeš môcť prehľadávať dom. Ibaže by si stála o väčšiu spoločnosť.“

„Mám baterku,“ vyhlásil Nick. „Čo je v tej debne?“

„Neviem celkom presne.“ Krátko som premýšľala. „Asi niečo od dedka.“

„Och,“ vyhrkol Nick so záujmom. „A kde približne je tá debna schovaná?“

Spýtavo som sa pozrela na Xemeria.

„Videl som ju v stene tajnej chodby za tým tlstým chlapom s bokombradami, čo sedí na koni,“ odvetil. „Ale kto by ukrýval tajomstvá... ehm... poklady v nudnej truhlici? Toho krokodíla považujem za omnoho sľubnejšieho. Kto vie, čím je vypchatý. Som za to, aby sme ho rozrezali.“

Keďže s jedným krokodíлом som sa zoznámila už dávnejšie, jeho návrh som zamietla. „Najprv sa pozrieme na tú debnu. Dutina neznie na začiatok zle.“

„Nudaaaa!“ vyrevúval Xemerius. „Pravdepodobne si v nej jeden z tvojich predkov ukryl iba tabak pred svojou starou... alebo...“ Očividne mu napadlo niečo, čo ho povzbudilo, lebo zrazu sa zaškeril. „... alebo rozkúskovanú nevychovanú slúžku!“

„Debna je v tajnej chodbe za obrazom praprapraprastýka Hughha,“ vysvetlila som Nickovi. „Ale...“

„Zabehnem rýchlo po baterku!“ Môj brat sa už otočil. Vzdychla som si.

„Čo zase vzdycháš?“ Xemerius prevrátil oči. „Nemôže byť na škodu, keď pôjde s nami.“ Roztiahol krídla. „Pôjdem ešte rýchlo na obchôdzku a skontrolujem, či zvyšok rodiny tuho spí. Nechceme predsa, aby nás tvoja teta so špicatým nosom prichytila, keď nájdeme diamanty.“

„Aké diamanty?“

„Mysli predsa pozitívne!“ Xemerius sa už zberal. „Čo by ti bolo milšie? Diamanty alebo hnijúca mŕtvola slúžky? Všetko je vec prístupu. Stretneme sa pred tým tučným strýkom s mršinou.“

„Rozprávaš sa s duchom?“ Nick sa opäť zjavil za mnou, vypol lampu na chodbe a namiesto toho zasvietil svoju baterku.

Prikývla som. Nick ešte nikdy nepochyboval o tom, že vidím duchov, práve naopak. Už ako štvorročný (ja som mala vtedy osem) ma vehementne bránil, keď mi niekto neveril. Napríklad teta Glenda. Vždy sme sa pohá-

dali, keď išla s nami do obchodného domu Harrods a ja som sa tam rozprávala s pánom Grizzlom, milým vrátnikom v uniforme. Keďže pán Grizzle bol už päťdesiat rokov mŕtvy, nikto sa nesnažil prejsť pochopenie pre to, že som zastala a začala hovoriť o Windsorovcoch (pán Grizzle bol horlivý obdivovateľ kráľovnej) a príliš vlhkom júni (počasie bolo druhou najobľúbenejšou témou pána Grizzla). Niektorí ľudia sa smiali, iní považovali detskú fantáziu za *pozoruhodnú* (čo väčšinou ešte podčiarkli tým, že mi rozstrapatili vlasy), ďalší iba pokrútili hlavou, no nikto sa nad tým nerozčuľoval tak veľmi ako teta Glenda. Cítila sa trápne a zvyčajne ma ťahala ďalej, nadávala, keď som sa nohami zaprela do zeme, vravela, že si mám brať príklad zo Charlotte (ktorá bola už vtedy taká dokonalá, že nemala ani len sponku nakrivo), a – čo bolo najhoršie – vyhrážala sa, že nedostanem dezert. Hoci svoje vyhrážky niekedy splnila (a ja som zbožňovala všetky dezerty, dokonca aj slivkový kompót), jednoducho som nemohla okolo pána Grizzla len tak prejsť. Nick sa mi vždy pokúsil pomôcť tým, že tetu Glendu úpenlivo prosil, aby ma pustila, veď pán Grizzle nemá nikoho iného, s kým by sa mohol zhovárať, a teta Glenda ho vždy šikovne odzbrojila, keď sladko vyhlásila: *Ach, Nickinko, kedy konečne pochopíš, že tvoja sestra chce byť iba dôležitá? Duchovia neexistujú! Alebo tu vari nejakého vidíš?*

Nick musel smutne pokrútiť hlavou a teta Glenda sa mohla víťazoslávne usmiať. V deň, keď sa rozhodla, že nás do Harrods už nikdy viac nevezme, Nick prekvapujúco zmenil taktiku. Môj drobný brat s buclatými líčka-

mi (ach, aký bol zlatý a ako rozkošne šušlal) sa postavil pred tetu Glendu a zvolal: *Vieš, čo mi pán Grizzle práve povedal, teta Glenda? Povedal, že si zlomyseľná fruskovaná striga!* Samozrejme, pán Grizzle by také čosi nikdy nevyšloviť (na to bol príliš zdvorilý a teda Glenda bola príliš dobrá zákazníčka), ale moja mama večer predtým vypustila z úst niečo podobné. Teta Glenda pevne stisla pery, chytila Charlotte za ruku a jednoducho odpochoďovala. Doma potom došlo k škaredej hádke medzi ňou a mojou mamou (mamu našťvalo, že sme museli prísť domov sami, a teta Glenda usúdila, že *fruskovaná striga* musela vyjsť z úst jej sestry) a výsledkom bolo, že sme už nesmeli chodiť na nákupy s tetou Glendou. Slovo *fruskovaná* sme však stále používali.

Keď som vyrástla, prestala som ľuďom rozprávať, že vidím veci, ktoré oni nevidia. To je to najmúdrejšie, čo môže človek urobiť, ak nechce byť považovaný za blázna. Iba pred svojimi súrodencami a Leslie som sa nemusela pretvárať, oni mi totiž verili. U mamy a pratety Maddy som si tým nebola celkom istá, ale aspoň sa mi pre to neposmievali. Keďže prateta Maddy mala v nepravidelných intervaloch zvláštne vízie, pravdepodobne presne vedela, ako sa človek cíti, keď mu niekto neverí.

„Je milý?“ zašepkal Nick. Svetelný kužeľ jeho baterky tancoval po schodisku.

„Kto?“

„No ten duch.“

„Ujde to,“ zamrmala som pravdivo.

„A ako vyzerá?“

„Je dosť zlatý. Ale myslí si, že je nebezpečný.“ Kým sme sa po špičkách zakrádali dolu na druhé poschodie, ktoré obývali teta Glenda a Charlotte, snažila som sa mu Xemeria čo najlepšie opísať.

„Paráda,“ šepkal Nick. „Neviditeľné domáce zviera! Fakt ti závidím!“

„Domáce zviera! Len to nevyslov, keď bude nablízku Xemerius.“ Takmer som dúfala, že cez dvere začujem, ako moja sesternica chrápe, ale Charlotte nechrápala, samozrejme. Dokonalí ľudia nevydávajú v spánku žiadne nepekné zvuky. Aké *fruskujúce*!

O pol poschodia nižšie môj brat zrazu zazíval a mňa sa ihneď zmocnili výčitky svedomia. „Počuj, Nick, je pol štvrtej ráno a ty musíš ísť do školy. Mama ma zabije, keď zistí, že si kvôli mne hore.“

„Nie som unavený! A bolo by od teba hnusné, keby si pokračovala bezo mňa! Čo tam starý otec ukryl?“

„Netuším – možno knihu, v ktorej mi všetko vysvetlil. Alebo aspoň list. Dedko bol veľmajstrom Strážcov. Vedel o mne a o čascestovateľskej záležitosti a tiež to, že Charlotte nezdedila ten gén. Lebo som ho osobne stretla v minulosti a povedala mu to.“

„Ty sa máš,“ zašepkal Nick a takmer zahanbene dodal: „Vlastne si ho sotva pamätám. Spomínam si iba, že mal vždy dobrú náladu a nebol ani trochu prísny. Presný opak lady Aristy. Navyše vždy voňal po karameli a niečom čudne korenistom.“

„To bol jeho tabak. Pozor!“ Včas som stihla Nicka zastaviť. Medzičasom sme prešli druhé poschodie, no ces-

tou na prvé nás čakalo pár nepríjemných schodov, ktoré príšerne vŕzgali. Dlhoročné nočné vychádzky do kuchyne boli na niečo dobré. Obišli sme inkriminované miesta a napokon sme dorazili k maľbe praprapraprastrýka Hughha.

„Dobre. Tak poďme na to!“

Nick zasvietil baterkou nášmu predkovi do tváre. „Nie je pekné, že svojho koňa nazval Tučná Annie! To zviera je štíhle ako prútik, zatiaľ čo on sám pripomína vykrmené prasa s bradou!“

„Hej, aj ja si to myslím.“ Nahmatávala som za rámom haspru, ktorá aktivovala mechanizmus tajných dverí. Ako vždy sa trochu zasekol.

„Všetci spia ako bábätká.“ Zadychčaný Xemerius pristál vedľa nás na schodoch. „Teda všetci okrem pána Bernharda. Ten očividne trpí poruchami spánku. Ale žiaden strach, neskríži nám plány: zásobil sa studenými hydinovými párkami a pozerá film s Clintom Eastwoodom.“

„Výborne.“ Obraz sa s obvyklým škripaním posunul a odkryl niekoľko schodíkov a chodbu medzi múrmi, ktorá sa o jeden a pol metra končila pri ďalších dverách. Tie viedli do kúpeľne na prvom poschodí a zozadu boli zamaskované vysokánskym zrkadlom. Kedysi sme cez ne zo zábavy často behali do kúpeľne (dobrodružstvo spočívalo v tom, že sme nikdy nevedeli, či dnu niekto nie je), nikto z nás však netušil, načo bola v skutočnosti táto tajná chodba dobrá. Možno sa jednému z našich predkov páčila predstava, že môže odtiaľ kedykoľvek uniknúť.

„A kde sa nachádza tá debna, Xemerius?“ spýtala som sa.

„Naľafo. Mefi múrmi.“ V polotme som ho nedokázala dobre rozoznať, ale zdalo sa mi, akoby si doloval niečo spomedzi zubov.

„*Xemerius* je ale poriadky jazykolam,“ skonštatoval Nick. „Radšej by som ho volal *Xemi*. Alebo *Merry*. Smiem vybrať tú debnu?“

„Stojí vľavo,“ odvetila som.

„Šiadny jafykolam,“ rozhorčil sa *Xemerius*. „*Šemi* alebo *Merry* – to by ša ti tak pášilo! Pochášam z dlhécho rodokmeňa močných démonov a naše mená...“

„Povedz, čo máš v ústach?“

Xemerius si odpľul a zamľaskal. „Teraz už nič. Zožral som holuba, čo spal na streche. Hlúpe perie.“

„Ty predsa nemôžeš nič zjesť!“

„Nemá o týchto veciach ani potuchy, ale mudruje odušu,“ urazil sa *Xemerius*. „A nedopraje mi ani holúbka.“

„Ty predsa nemôžeš zjesť holuba,“ zopakovala som. „Si duch.“

„Som *démon*! A môžem zožrať všetko, čo chcem! Raz som zhltol dokonca celého farára. So sutanou a naškrobeným golierikom. Čo hľadiš tak neveriacky?“

„Daj radšej pozor, či niekto neprichádza.“

„Hej! Vari mi neveríš?“

Nick už vyliezol po schodoch a posvietil baterkou na múr. „Nič nevidím.“

„Tá debna stojí predsa za tehľami. V dutine, ty dutá hlava,“ podotkol *Xemerius*. „A ja neklamem. Keď vravím, že som zjedol holuba, tak som zjedol holuba.“

„Stojí v dutine za tehľami,“ informovala som Nicka.

„Nezdá sa však, že by bola niektorá z nich uvoľnená.“
Môj malý brat si kľakol na zem a skúšal ich potlačiť rukou.

„Halóóó, rozprávam sa s tebou!“ dožadoval sa pozornosti Xemerius. „Vari ma ignoruješ, fňukaňa?“ Keď som neodpovedala, zvolal: „No dobre, bol to *duch holuba*! Ale aj ten sa počíta.“

„Duch holuba – to je na smiech. Aj keby holubí duchovia existovali – ešte nikdy som nijakého nevidela –, tak by si ho nemohol zožrať: duchovia nedokážu zabiť jeden druhého.“

„Tie tehly sú tam napevno,“ skonštatoval Nick.

Xemerius zlostne zafučal. „Po prvé, aj holuby sa môžu sem-tam rozhodnúť, že ostanú na svete ako duchovia, čertvie prečo. Možno si chcú ešte vyrovnať účty s nejakou mačkou. Po druhé, vysvetli mi, prosím, ako by si chcela odlíšiť holubieho ducha od ostatných holubov! A po tretie, keď ich zožeriem, ich duchársky život sa skončí. Lebo ja nie som obyčajný duch, ale – neviem, či som to dosť často spomenul – *démon*. Môže byť, že vo vašom svete toho veľa nezmôžem, no vo svete duchov som dosť veľké zviera. Kedy to konečne pochopíš?“

Nick znova vstal a kopol párkrát do steny. „Nedá sa s tým nič robiť.“

„Pssst! Prestaň, robíš priveľký hluk.“ Otočila som sa znova ku Xemeriovi a vyčítavo som sa naňho pozrela. „Tak fajn, ty veľké zviera. A teraz?“

„Čo teraz? Uvoľnené tehly som predsa ani slovom ne-spomenul.“

„Ako sa máme k tomu dostať?“

Odpoveď *pomocou kladiva a dláta* bola logická. Ibaže z úst ju nevypustil Xemerius, ale pán Bernhard. Stuhla som od ľaku. Stál iba meter nado mnou. V prítomí sa blyštal zlatý rám jeho sovích okuliarov. A jeho zuby. Žeby sa usmieval?

„Ach, dočerta!“ Xemerius od rozrušenia vyplul vodu na koberec na schodoch. „Ten musel tie párky inhalovať. Alebo bol ten film mizerný. Na Clintu Eastwooda sa viac nedá spoľahnúť.“

Bohužiaľ som dokázala iba hlesnúť: „Č-čo?“

„Kladivo a dláto by boli na to ako stvorené,“ zopakoval pokojne pán Bernhard. „No navrhujem, aby ste tento zámer odložili na neskôr. Aby ste nerušili ostatných obyvateľov počas nočného odpočinku, keď budete tú truhlicu vyberať z úkrytu. Ach, aj pán Nick je tu.“ Pozrel sa do svetla Nickovej baterky. Bez žmurkania. „Bosý! Prechladnete.“ On mal papuče a elegantný župan s vyšitým monogramom. W. B. (Walter? Willy? Wigand? Pre mňa bol pán Bernhard vždy muž bez krstného mena.)

„Odkiaľ viete, že hľadáme nejakú debnu?“ spýtal sa Nick. Tón jeho hlasu bol dosť rázny, no podľa jeho vytreštených očí som vedela, že aj jeho to vyľakalo a zarazilo ako mňa.

Pán Bernhard si napravil okuliare. „Nuž, pravdepodobne preto, lebo som tam tú – tsss – *debnu* zamuroval ja osobne. Ide o truhlicu s drahocennými vyrezávanými intarziami, starožitnosť z raného osemnásteho storočia, ktorá patrila vášmu starému otcovi.“

„A čo je dnu?“ opýtala som sa, keď sa mi znova vrátila reč.

Pán Bernhard sa na mňa káravo pozrel. „Samozrejme, že mi neprislúchalo sa na to pýtať. Len som truhlicu na žiadosť vášho starého otca ukryl.“

„Mňa neobalamutí,“ zachmúril sa Xemerius. „Pchá svoj zvedavý nos všade. Najprv nás učička hydinovými párkami, a potom sa k nám prikradne. To je iba tvoja vina, neveriaca izbová fontána! Keby si ma nepodozrievala, že klamem, nemohol by nás ten senilný nespavec prekvapiť.“

„Samozrejme, že vám rád pomôžem s vyberaním truhlice,“ pokračoval pán Bernhard. „Uprednostnil by som však večer, keď vaša stará mama a vaša teta odídu do dámskeho Rotary klubu. Preto navrhujem, aby sme sa všetci vrátili do postelí, napokon, zajtra musíte ísť do školy.“

„Hej, jasné, a medzičasom vyseká tú vec zo steny sám,“ hromžil Xemerius. „Potom si uchmatne diamanty pre seba a pre nás vloží do debny pár starých vlašských orechov. Ako vždy.“

„Blbosť,“ zahundrala som. Keby pánovi Bernhardovi išlo o to, mohol tak urobiť už dávno, veď okrem neho o tej debne nikto nevedel. Dopekla, čo by v nej mohlo byť, keď ju dedko nechal zamurovať vo vlastnom dome?

„Prečo nám chcete pomôcť?“ opýtal sa Nick, pričom trochu netaktne predbehol otázky, ktoré som mala na jazyku.

„Lebo viem dobre narábať kladivom a dlátom,“ vyhlásil pán Bernhard. Potom potichu dodal: „A pretože tu, bohužiaľ, nie je váš starý otec, aby pomohol slečne Gwendolyn.“

Zrazu som mala hrdlo ako zošnúrované a musela som bojovať so slzami. „Ďakujem,“ zamrmlala som.

„Netešte sa predčasne. Kľúč od tej truhlice... sa stratil. A neviem, či budem mať to srdce poškodiť ten vzácny kus páčidlom.“ Pán Bernhard si vzdychol.

„To znamená, že o tom nepoviete ani našej mame, ani lady Ariste?“ opýtal sa Nick.

„Nie, ak sa okamžite poberiete do postelí.“ Opäť som zbadala, ako sa mu v šere zaleskli zuby, kým sa obrátil a vykročil hore schodmi. „Dobrá noc. Skúste si ešte trochu pospať.“

„Dobrá noc, pán Bernhard,“ zamrmlali sme s Nickom.

„Starý darebák,“ zlostil sa Xemerius. „Nemysli si, že ťa spustím z očí!“

*Keď sa kruh uzavrie krvou dvanástich
a kameň mudrcov spúta tok večnosti,
nová sila zrodí sa v šate mladosti,
kúzlo dá človeku moc nesmrteľnosti.*

*Avšak keď hviezda dvanásta zasvieti
a osud pozemský naveky spečatí,
mladosť vädne, dub je na smrť odsúdený,
spočítané sú dni jeho života na zemi.*

*Iba keď dvanásta hviezda pohasne,
orol navždy svoj cieľ dosiahne.
Súžená hviezda iba vtedy zbledne,
keď si z nešťastnej lásky život vezme.*

Z tajných zápiskov grófa Saint Germaina

2.

„Takže?“ Naša spolužiačka Cynthia sa postavila pred nás s rukami založenými v bok a zahatala nám cestu nahor na prvé poschodie. Žiaci, ktorí sa museli pretisnúť vpravo a vľavo popri nás, sa sťažovali na zápchu. Cynthia to ignorovala. Žmolila medzi prstami škaredú kravatu, ktorá patrila k školskej uniforme zo Saint Lennox, a nasadila prísny výraz. „Ako budú vyzeráť vaše kostýmy?“ Budúci víkend mala narodeniny a pozvala nás na svoju každoročnú kostýmovú párty.

Leslie otrávene pokrútila hlavou. „Vieš, že si čoraz podivnejšia, Cyn? Aj predtým si bola zvláštna, ale v poslednom čase sa to fakt nedá prehliadnuť. Človek sa predsa nepýta hostí, čo si oblečú na párty!“

„Presne tak! Aby si napokon neoslavovala sama.“ Chcela som sa prešmyknúť zboku popri Cynthii. No jej ruka bleskovo vystrelila a schmatla ma za rameno.

„Vždy si vymyslím nejaké zaujímavé motto a niektorí ľudia všetko pokazia, lebo ho ignorujú,“ vyhlásila. „Spomeniem iba *karneval zvierat*. Ktosi sa tam zjavil s jedným perom vo vlasoch a tvrdil, že predstavuje sliepku! Hej, pokojne môžeš klopiť previnilý pohľad, Gwenny. Dobré viem, čím nápad to bol.“

„Každý predsa nemá mamu, ktorá s obľubou vytvára slonie masky z papiermaché,“ podotkla Leslie, zatiaľ čo ja som v zlej nálade zamrmlala *musíme ísť*. Odpustila som si komentár, aká ukradnutá mi je momentálne Cynthiina párty. Pravdepodobne to bolo na mne aj vidieť.

Stisk okolo môjho ramena zosilnel. „A pamätáte si ešte *Barbiinu plážovú párty*?“ Cynthii pri spomienke na ten večierok prebehol po chrbte mráz – právom, len tak mimochodom – a zhlboka sa nadýchla. „Tentoraz chcem mať absolútnu istotu. *Zelená sa zelená* je senzačné motto a nikomu nedovolím, aby ho skazil. Aby sme si rozumeli: zelený lak na nechty alebo zelená šatka nestačia.“

„Uhneš sa, keď ti spravím monokel?“ zavrčala som. „Do párty určite zozelenie.“

Cynthia sa tvárila, akoby ma nepočula. „Ja sa napríklad prezlečiem za viktoriánsku kvetinárku Elizu Doolittlovú. Sarah má geniálny paprikový kostým – len neviem, ako pôjde na záchod. Gordon príde ako sedmokrásková lúka, od hlavy po päty v umelom trávniku.“

„Cyn...“ Bohužiaľ sa nedala odsunúť nabok.

„A Charlotte šije kostým krajčírka. No jej šaty sú zatiaľ tajomstvom. Všetci, Charlotte?“

Moja sesternica Charlotte, obkolesená piatakmi, sa pokúsila zastať, no dav žiakov ju nemilosrdne tlačil hore schodmi. „Nuž, dá sa to pomerne ľahko uhádnuť. Povieť iba: tyl v siedmich zelených odtieňoch. A zdá sa, že sprevádzať ma bude kráľ Oberon.“ Poslednú vetu musela zakričať cez plece. Hľadela pritom na mňa a zvláštne

sa usmiala. To urobila už pri raňajkách. Nechýbalo veľa a hodila by som do nej paradajku.

„Poslušná Charlotte,“ vyhlásila Cynthia spokojne. „Príde v zelenom a s mužským sprievodom. To sú najlepšie hostia.“

Charlottin mužský sprievod hádam nebude... Nie, vyľúčené. Gideon by si nikdy nenalepil špicaté uši. Alebo áno? Hľadela som za Charlotte, ktorá sa dokonca aj v tlačnici pohybovala ako kráľovná. Lesklé ryšavé vlasy si skrotila zapletaným retro účesom a dievčatá z nižších ročníkov na ňu zívali so zmesou odporu a obdivu, akú dokáže vyvolať iba skutočná závišť. Zajtra sa školský dvor bude asi len tak hemžiť zapletanými účesmi.

„Takže: ako čo a s kým prídete?“ spýtala sa Cynthia.

„Ako marťanky, ó, najlepšia hostiteľka všetkých čias,“ odvetila Leslie s rezignovaným povzdychom. „A koho privedieme so sebou, to je zatiaľ tajomstvo.“

„Och. Okej.“ Cynthia pustila moju ruku. „Marťanky. Nie pekné, ale originálne. Beda, ak si to rozmyslíte.“ Bez rozlúčky sa vrhla na ďalšiu obeť. „Katie! Haló! Stoj! Ide o moju párty!“

„Marťanky?“ zopakovala som, kým som vrhla rutinný pohľad do výklenku, kde sa zvyčajne zdržiaval James, školský duch. Dnes ráno bol výklenok prázdny.

„Nejako sme sa jej predsa museli zbaviť,“ vzdychla si Leslie. „Párty! Tsss, kto sa môže teraz zaoberať takým niečím?“

„Počujem niečo o párty? Som za.“ Za nami sa objavil Gideonov brat Raphael a s neskrývanou samozrej-